

na pilu přijela jeho matka, o níž je zjištěno, že sama již byla zachycena hřídelem, tedy znala tvrzenou nebezpečnost místa. O žalobci bylo zjištěno, že sám vnikl do místnosti ku strojům, že ho čeledín V. vzal, odnesl nahoru, přísně pokáral, aby tam již nešel, že však hoch za malou chvíli přiběhl zase, nechtěl se vzdáliti a když ho V. chtěl po druhé vynésti, počal běhati mezi stroji, tu V. šel ku žalobcově matce, aby ho zavolala, že nechce poslechnouti, ale že také služebná Růžena S-ová vykazovala žalobce z místností, on však na ni vyplázl jazyk a smál se jí, což se opakovalo při druhém vyzvání, aby šel pryč, a po tom i při třetím vyzvání. Bylo také zjištěno, že žalobce byl znám jako neposlušné dítě. Podle §u 139 obč. zák. náleží péče o život a zdraví dětí rodičům. Majitelům pily taková péče zákonem není ukládána a dovolacímu soudu je zřejmo, že, když nedovedli žalobce zvládnouti lidé z jeho nejbližšího okolí, by ani napomínání a zakazování žalovaného, kdyby něčím takovým byl podle zákona vůči žalovanému povinen, ničeho nepomohlo, zvláště když by chlapce tělesně ani nesměl potrestati. Něčím takovým byla povinna žalobcova matka, a to nejen podle §u 139 obč. zák., nýbrž i podle předpisů trestního zákona. Je lhostejno, že proti ní ani nebylo zahájeno trestní řízení, nýbrž že bylo, arci bezvýsledně, zahájeno proti žalovanému, neboť ve sporu tomto přicházejí v úvahu jen předpisy občanského zákona o náhradě škody. Odvolací soud míní, že povinnosti žalovaného bylo, by se při odebrání pilin postaral o dozor vůbec, ať již vcházejí do podpily dospělé osoby, nebo se tam vloudí děti, a že k tomu účelu při vchodu do pily umístěná výstražná tabulka, nezaměstnaným přístup přísně zakazující, třebaš čitelná, nepostačovala. Leč tu je závažno, že se dospělým osobám, jimž bylo dovoleno přijíti pro piliny do podpily, nic nestalo, takže dozor nad nimi v této rozepři nemůže přicházeti v úvahu, při čemž ovšem dovolací soud žalovaným učiněná opatření, která byla i úředně schválena, považuje za zcela postačitelá, a dále je závažno, že dozor nad žalobcem nepříslušel po zákonu žalovanému, jenž nebyl povinen v té neb oné formě jej nad žalobcem vykonávati. Proto dovolací soud uznal, že žalobní nárok není vůči žalovanému ani jednou polovicí duvodem po právu.

Čís. 4624.

Přípustnost dovolacího rekursu dle třetího odstavce §u 239 ex. ř. netýká se rozhodnutí, jímž nevyhověno prozatím návrhu, by bylo zavedeno dodatečné rozvrhové řízení o výtěžku dražby nemovitosti.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, R II 402/24.)

Soud první stolice nevyhověl prozatím návrhu, by bylo zavedeno dodatečné rozvrhové řízení o výtěžku dražby nemovitosti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D u v o d y:

Usnesení prvního soudce, o něž jde, není dodatečným rozvrhovým usnesením, nýbrž pouhým usnesením, jímž se prozatím nevyhovuje návrhu, by zavedeno bylo dodatečné rozvrhové řízení. O takovémto usnesení však platí předpis §u 528 c. ř. s. a 78 ex. ř.

Čís. 4625.

Nároky svéprávného nemanželského dítěte proti otci na výživné (zaopatření) lze uplatňovati toliko pořadem práva.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, R II 440/24.)

Návrh zletilého nemanželského dítěte, by uloženo bylo jeho otci, platiti zvýšené odbytné, byl odkázán na pořad práva soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Zletilý stěžovatel domáhá se na svém nemanželském otci v nesporném řízení zvýšení odbytného jako příspěvku na zaopatření ve smyslu §u 166 obč. zák. Přípustnost nesporného řízení odůvodňuje předpisem §u 16 první dílčí novely k občanského zákoníku. Tento předpis (odstavec první) však předpokládá, že jest nutno zakročiti soudu k hájení práv dítěte. Tomu jest tak tehdy, když nemanželské dítě je pod zvláštní ochranou zákona ve smyslu §u 21 obč. zák. Nasvědčuje tomu znění zákona (odstavec druhý), jenž ustanovuje, kdy je nutno poručníka odkázati na pořad práva, a duvodová zpráva, jež odůvodňuje toto ustanovení tím, že cesta rozepře je spojena s nebezpečenstvím pro nezletilce, a že výživa dítěte nemá býti ohrožena možným obmeškáním poručníka. Nejvyšší soudní dvůr ve Vídni vyslovil v plenárním rozhodnutí ze dne 19. října 1915, pres. 365/15 (judikát čís. 237 úř. sb. 1664) zásadu, že o nárocích na výživu svéprávných manželských dětí jest jednati v řízení sporném, protože tyto děti nejsou pod zvláštní ochranou zákona, že u nich není podmínek, za nichž zákon považuje vyživovací povinnost rodičů za pravidlo, a že není zákonného předpisu, podle něhož by se měly vymáhati jejich nároky v řízení mimosporném. Tyto úvahy, s nimiž plně souhlasí i čl. nejvyšší soud, platí i pro nároky svéprávných nemanželských dětí. Ježto není zákonného předpisu, podle něhož by nároky svéprávného nemanželského dítěte proti nemanželskému otci na zaopatření (§ 166 obč. zák.) mohly býti uplatňovány v řízení nesporném (§ 1 nesp. říz.), byl žadatel právem odkázán na pořad práva.

Čís. 4626.

Do usnesení, schvalujícího osvojení si, nemá právo zasahovati rozloučená manželka osvojitele, třebas podala žalobu o obnovu rozlukového sporu.

(Rozh. ze dne 4. února 1925, R I 85/25.)